

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 15
35000 SLAVONSKI BROD

Poslovni broj: P-243/2026-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

I

P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sutkinji toga suda Anđeli Bionda Martić, u parničnom postupku, u pravnoj stvari tužitelja Krešimira Bošnjaka, OIB: 76522164409, iz Slavonskog Broda, Vukovarska 10b, kojeg zastupa punomoćnica Andrijana Bošnjak Milić, OIB: 22505284005, odvjetnica u Slavonskom Brodu, protiv tuženika OTP banka d.d., OIB: 52508873833, iz Splita, Ulica Domovinskog rata 61, kojeg zastupa punomoćnik Belizar Tomaić, OIB: 73628212282, odvjetniku u Osijeku, radi ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave 3. rujna 2026., zaključene istog dana u nazočnosti tužitelja Krešimira Bošnjaka osobno i punomoćnice tužitelja Andrijane Bošnjak Milić, odvjetnice u Slavonskom Brodu, i zamjenice punomoćnika tuženika Jasne Špiranović, odvjetnice u Slavonskom Brodu, nakon javne objave, 12. listopada 2026.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se da je tužitelj na ročištu održanom 3. rujna 2026. djelomično povukao tužbeni zahtjev u dijelu u kojem je zahtijevao isplatu zakonske zatezne kamate na iznos od 13,46 EUR u razdoblju od 8. rujna 2016. do 7. studenog 2016.

i

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se ništetnim odredba članka 7. Ugovora o kreditu broj: 292743 dana 02. rujna 2016. godine sklopljenog između tuženika OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 kao kreditora i tužitelja Krešimira Bošnjaka, Vukovarska 10 B, Slavonski Brod, OIB: 76522164409, u dijelu kojem je ugovorena obveza korisniku kredita plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 1,50% od iznosa odobrenog kredita koja naknada se plaća jednokratno, prije korištenja kredita, odnosno iz odobrenog kredita.

II Nalaže se tuženiku OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 da tužitelju Krešimiru Bošnjaku, Vukovarska 10 B, Slavonski Brod, OIB: 76522164409 isplati iznos od 198,89 EUR (jednu stotinu devedeset i osam eura i osamdeset i devet centi) sa zakonskim zateznim kamatama koje u razdoblju od

08.09.2016. godine do 31.12.2022. godine teku po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3%-tna poena, od 1. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, a od 30.12.2023. godine do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koja je za prvo polugodište na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište na dan 1. srpnja te godine, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke u roku 15 dana.

III Utvrđuje se ništetnim odredba članka 7. Ugovora o kreditu broj: 292743 dana 02. rujna 2016. godine sklopljenog između tuženika OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 kao kreditora i tužitelja Krešimira Bošnjaka, Vukovarska 10 B, Slavonski Brod, OIB: 76522164409 u dijelu kojem je ugovorena obveza korisniku kredita plaćanja naknade za upravljanje kreditom u iznosu od 00,10% od iznosa odobrenog kredita.

IV Nalaže se tuženiku OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, da tužitelju Krešimiru Bošnjaku, Vukovarska 10 B, Slavonski Brod, OIB: 76522164409 isplati iznos od 13,46 EUR (trinaest eura i četrdeset i šest centi) sa zakonskim zateznim kamatama koje u razdoblju od 8. studenog 2016. godine do 31.12.2022. godine teku po stopi teku u visini eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za 5%-tnih poena, od 01. kolovoza 2015. godine do 31.12.2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3%-tna poena, od 1. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, a od 30.12.2023. godine do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koja je za prvo polugodište na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište na dan 1. srpnja te godine, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke u roku 15 dana.

V Nalaže se tuženiku OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, da tužitelju Krešimiru Bošnjaku, Vukovarska 10 B, Slavonski Brod, OIB: 76522164409 naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 361,64 EUR (tri stotine šezdeset i jedan euro i šezdeset i četiri centa), zajedno sa zakonskom zateznom kamatom po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište

uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koja je za prvo polugodište na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište na dan 1. srpnja te godine, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a koja teče od presuđenja pa do isplate, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je ovome sudu 31. ožujka 2026. podnio tužbu protiv tuženika, a radi utvrđenja ništetnim odredbe članka 7. Ugovora o kreditu broj: 292743 koji je sklopljen među parničnim strankama 2. rujna 2016. godine, u dijelu u kojem je ugovorena obveza korisniku kredita plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 1,50% od iznosa odobrenog kredita koja naknada se plaća jednokratno, prije korištenja kredita, odnosno iz odobrenog kredita, te u dijelu u kojem je ugovorena obveza korisniku kredita plaćanja naknade za upravljanje kreditom u iznosu od 00,10% od iznosa odobrenog kredita. Nadalje, tužitelj je tužbu podnio i radi isplate iznosa od 198,89 EUR i 13,46 EUR, na ime navedenih ništetnih dijelova odredbe članka 7. predmetnog ugovora, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama.

1.1. Tužitelj je u tužbi navela kako je on, kao korisnik kredita s prednikom tuženika Societe Generale – Splitska banka d.d., kao kreditorom sklopio predmetni ugovor o kreditu, a kojim ugovorom je prednik tuženika tužitelju odobrio i stavio na raspolaganje kredit za kupnju vozila u iznosu od 101.398,50 kuna.

1.2. Nadalje, tužitelj je naveo kako se odredbom članka 7. predmetnog Ugovora tužitelj obvezao platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 1,50% od iznosa odobrenog kredita koja naknada se plaća jednokratno, prije korištenja kredita, odnosno iz odobrenog kredita kao i naknadu za upravljanje kreditom u iznosu od 00,10% od iznosa odobrenog kredita.

1.3. Tužitelj je naveo da je na dan isplate kredita tuženik tužitelju isplatio iznos od 101.398,50 kuna te mu je prilikom sklapanja ugovora o kreditu naplaćena tzv. ulazna naknada u visini od 1.498,50 kuna. Osim naknade naplaćena mu je i naknada za upravljanje kreditom u iznosu od 101,40 kuna.

1.4. Tužitelj je naveo kako on s tuženikom nije imao prilike pregovarati niti je pregovarao o odredbi članka 7. Ugovora o kreditu niti je tužitelj imao mogućnost utjecaja na ništetnu odredbu ugovora jer mu je ponuđen na potpis ugovor koji je tuženik unaprijed sastavio na tzv. tipskom obrascu. Također, tužitelj je naveo kako odredba članka 7. Ugovora ne sadrži nikakve podatke o stvarno pruženim bankarskim uslugama, te je naveo da kada se uzme u obzir da je tužitelju iznos odobrenog kredita umanjen za tzv. ulaznu naknadu, tada se ne može očekivati da bi tužitelj pristao na takvu odredbu da je mogao o njoj pregovarati.

1.5. U prilog svojim navodima, tužitelj se pozvao na odredbu članka 81. stavak 2. ZZP/2003, te je naveo kako se prema predmetnoj odredbi smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njen sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, da je

trgovac dužan dokazati da se o konkretnoj odredbi, unaprijed formuliranoj, pojedinačno pregovaralo ako to tvrdi (članak 81. stavak 4. ZZP/2003) i da je nepoštena ugovorna odredba ništava (članak 87. stavak 1. ZZP/2003)

1.6. U svezi s naprijed navedenim, tužitelj je naveo kako on smatra da postoji znatna neravnoteža u odnosima tužitelja i tuženika jer je tužitelju, zbog postojanja ništetne odredbe o obvezi plaćanja naknade u određenom postotku, kao stranci odnosno potrošaču u predmetnom ugovoru nametnuta dodatna obveza koja nije predviđena niti jednom pozitivnom zakonskom odredbom. Tužitelj se, nadalje, pozvao o na odredbe članka 1021. – 1024. Zakona o obveznim odnosima, te je naveo kako predmetne odredbe ne predviđaju plaćanje jednokratne naknade prilikom korištenja kredita, te da takva obveza nije predviđena niti Zakonom o bankama, odnosno Zakonom o kreditnim institucijama. Također, navela je kako je Europski sud u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 rješavajući prethodno postavljena pitanja presudio kako je ugovorna odredba kojom se nalaže potrošaču plaćanje naknade za odobrenje kredita (ulazna naknada) nepoštena i ništetna ako banka ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i troškovima.

1.6.1. Tužitelj je naveo i se u odnosu na sve naknade, kako je to navedeno u članku 7. Ugovora, nije pojedinačno pregovaralo. Tužitelj smatra da je ugovorena obveza plaćanja, a bez definiranja o kakvim se troškovima uopće radi bez naznake bilo kakvog kriterija za visinu iste naknade i troškova prouzročila znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

1.7. Tužitelj je naveo kako je banka nametnula korisniku kredita (tužitelju) obvezu plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva bez pojedinačnog pregovaranja i bez objašnjenja o kakvim se naknadama radi i kakva je struktura pojedine naknade. U tom smislu naveo je kako se radi o jednostranoj odluci banke koja je odredbu o naknadi za obradu kredita unijela u ugovor. Nadalje, naveo je kako se on nije mogao suprotstaviti takvoj ugovornoj odredbi, a zaposlenici banke mu nisu objasnili na što se odnose naknade za obradu. Tužitelj je ustrajao sa svojim navodima da u predmetnom ugovoru o kreditu nema objašnjenja na što se točno odnosi sporna naknada za obradu kredita i kakve troškove banka ima, koje bi potrošač bio dužan posebno plaćati prilikom sklapanja ugovora o kreditu.

1.8. Tužitelj je, nadalje, naveo kako odredba Ugovora o kreditu kojom se određuje obveza korisnika kredita da plati naknadu za obradu kredita, suprotna je načelu savjesnosti i poštenja, te je uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, na štetu potrošača. Nadalje, naveo je kako tuženik u trenutku sklapanja Ugovora nije pružio tužitelju dokaze da imao bilo kakve troškove za obradu zahtjeva za kredit, kao niti na što se naplaćeni troškovi uopće odnose. Tužitelj smatra kako su neutvrđeni troškovi, koji terete tužitelja unošenjem spornih odredbi u ugovor o kreditu, nerazmjerni i po svom sadržaju i po visini, te je očito je da je tuženik na tužitelja prenio obvezu plaćanja naknada koja ne odgovaraju stvarno pruženim uslugama ili troškovima, čime je stvorena, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, na štetu tužitelja značajna neravnoteža jer tuženik nije dokazao da te naknade odgovaraju stvarno pruženim uslugama i/ili nastalim troškovima. Tužitelj je naveo i kako je u konkretnom slučaju riječ o akcesornim ugovornim odredbama o plaćanju naknade troškova za obradu i odobravanje kredita te naknade za upravljanje kreditom o kojim se nije pojedinačno pregovaralo, i te odredbe unesene su od strane

banke u ugovor protivno zahtjevu dobre vjere, pri čemu je banka mogla biti svjesna da je primjena istih klauzula stvorila, na štetu potrošača, značajnu neravnotežu između prava i obveza ugovornih strana (neovisno o visini iznosa naknade), budući da tužitelju nije razjašnjeno na što se konkretno odnosi iznos ovih naknada odnosno koje mu se zauzvrat pružaju usluge (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa plaćenih naknada).

1.9. Tužitelj je naveo, kako on, slijedom svega navedenoga, od suda traži da utvrditi ništetnom odredbu članka 7. Ugovora o kreditu koji se odnosi na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 1,50% od iznosa odobrenog kredita koja naknada se plaća jednokratno, prije korištenja kredita, odnosno iz odobrenog kredita kao i naknadu za upravljanje kreditom u iznosu od 00,10% od iznosa odobrenog kredita te da naloži tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 198,89 € po osnovi ulazne naknade/naknade za obradu kredita i 13,46 € po osnovi naknade za upravljanje kreditom s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od dana plaćanja do isplate.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo kako su tužba i tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovani te je predložio odbijanje tužbenog zahtjeva uz obvezu tužitelja da tuženiku naknadi parnične troškove. Tuženik, međutim, nije osporavao činjenični supstrat tužbe u odnosu na plaćanje predmetne naknade te pregovora oko plaćanja iste. Tuženik nije osporavao niti činjenicu da je tužitelj s prednikom tuženika sklopio predmetni ugovor o kreditu. Nadalje, tuženik je naveo kako je sporno je su li u konkretnom slučaju pojedine odredbe ugovora nepoštene, a samim time i ništetne.

2.1. Tuženik je istaknuo prigovor zastare tužiteljeva novčanog potraživanja. S tim u svezi tuženik je naveo da ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi naknade štete, smatra da bi se tada primjenjivao zastarni rok iz članka 376. Zakona o obveznim odnosima („Narodne Novine“ broj: 53/1991, 73/1991, 3/1994, 111/1993, 107/1995, 7/1996, 91/1996, 112/1999, 88/2001, 35/2005; u daljnjem tekstu: ZOO), koji propisuje da tražbina naknade štete zastarijeva za tri godine otkad je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju za pet godina otkad je šteta nastala. S tim u svezi naveo je kako s obzirom da je u predmetnom Ugovoru o kreditu sadržana odredba koja je tužitelju navodno prouzročila štetu, očito je da je subjektivni (trogodišnji) i objektivni (petogodišnji) rok za veliku većinu pojedinačnih mjesečnih iznosa protekao.

2.1.1. Nadalje, naveo je da ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, smatra da bi se tada primjenjivao zastarni rok iz članka 372. ZOO-a, koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. U tom pogledu tuženik je naveo da se kod Ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su plaćeni tuženiku kao anuiteti, stoga sukladno članku 372. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što se izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. S tim u svezi tuženik smatra kako bi bilo nedopustivo da, primjerice, takve tražbine tuženika prema tužitelju zastarijevaju za tri godine, ali da tražbina tužitelja za povrat istoga zastarijeva u duljem roku.

2.1.2. Tuženik je naveo, da ako bi se pak zbog utvrđivanja ništetnosti utvrdilo da se radi o stjecanju bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla (dakle od 2. rujna 2016., kada je i sklopljen predmetni Ugovor), te je

naveo da je takvo stajalište izraženo i u sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi poslovni broj: Rev x 183/2011.

2.1.3. S tim u svezi naveo je da dosljednom primjenom tog shvaćanja, potraživanje tužitelja iz tužbe bilo bi pod zastarom, budući da sukladno tom shvaćaju petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja Ugovora o kreditu (2. rujna 2016.), a tužba je podnesena tek 31. ožujka 2026.

2.2. Nadalje, tuženik je naveo da u odnosu na utuženi iznos koji se odnosi na isplatu temeljem (navodno ništetne) odredbe o ulaznoj naknadi, kako je iznos ulazne naknade točno određen samim Ugovorom o kreditu u članku 7. stoga smatra da su navodi tužitelja koji se odnose na sporne odredbe ugovora o kreditu o ulaznoj naknadi potpuno paušalni i pogrešni, te je naveo da su uvjeti ugovora o kreditu, pa tako i uvjeti plaćanja naknade sasvim jasni i nedvosmisleni. Nadalje, naveo je da je samim člankom 7. predmetnog ugovora određen iznos naknade za upravljanje kreditom u iznosu od 00,10% od iznosa odobrenog kredita.

2.3. Tuženik smatra kako on ima pravo na navedenu naknadu upravo iz razloga što je isti kreditna institucija čija je djelatnost odobravanje kredita. Nadalje, naveo je i kako su sporne odredbe dovoljno jasne i razumljive odnosno uobičajene za ugovor o kreditu, te su ih korisnici mogli očekivati prema samoj formulaciji teksta ugovora. U prilog svojim navodima tuženik se pozvao na odredbu članka 1112. stavak 1. ZOO, te je naveo da je predmetnom odredbom propisano da tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje, osim ako je zadržao pravo na povrat, ako je platio da bi izbjegao prisilu ili ako isplata duga zavisi od ispunjenja uvjeta. S tim u svezi naveo je da čak i kada bi se i uzelo da su ugovorne odredbe koje su predmet ovog postupka iz bilo kojeg razloga ništetne, kako to potpuno neutemeljeno i bez pravnog i činjeničnog uporišta navodi tužitelj, potpuno je razvidno da tužitelj ne bi niti imao pravo na povrat navodno stečenog bez osnove. Nadalje, u tom pogledu, naveo je da ako bi se i uzelo da su ugovorne odredbe o naplati naknade iz bilo kojeg razloga ništetne, onda one mogu jedino biti ništetne ex tunc, dakle od trenutka sklapanja predmetnog ugovora. Tuženik je naveo kako to znači da je tužitelj prilikom plaćanja ulazne naknade znao da istu eventualno ne bi bio dužan platiti, ali nije zadržao navodno pravo na povrat, slijedom čega je sasvim razvidno da tužbeni zahtjev tužitelja, kojim traži povrat navodno stečenog bez osnove, nikako nije i ne može biti osnovan.

3. U podnesku od 12. svibnja 2026. tužitelj se očitovao na navode odgovora na tužbu. U predmetnom podnesku tužitelj je ustrajao kod svojih zahtjeva i navoda da je sporna ugovorna odredba nepoštena i ništetna. S tim u svezi naveo je kako je tužitelju trebalo na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti odredbu ugovora kako bi mogla predvidjeti posljedice koje iz toga ugovora proizlaze, što podrazumijeva i predmetnu odredbu ugovora o kojoj tužitelj nije bio u poziciji pregovarati, slijedom čega se radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužitelja, jer načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da svi sudionici u postupku obveznih odnosa, kao u konkretnom slučaju, dužni su međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznih odnosa. U predmetnom podnesku tužitelj je u bitnome ustrajao kod svih navoda iznesenih u tužbi.

3.1. U odnosu na istaknuti prigovor zastare tužitelj je naveo kako je isti neosnovan. Nadalje, naveo je da rok zastare od pet godina radi isplate primljenog na temelju ništetne odredbe ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. S tim u svezi pozvao se i na zaključak Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, broj: Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. te je naveo kako je istim zaključkom određeno da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavka 1. ZOO-a kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. S tim u svezi tužitelj je naveo kako u konkretnom slučaju zastara počinje teći od dana donošenja prvostupanjske presude, pa zastarni rok propisan člankom 225. ZOO-a od pet godina nije protekao. Također, tužitelj je naveo kako je navedeno tumačenje početka roka zastare u duhu europskog prava, odnosno presude Suda Europske unije broj C-485/19 od 22. travnja 2021. (LH protiv Profi Credit Slovakia s. r. o.).

3.1.1. Kod svojih navoda, pozivanjem na recentnu sudsku praksu, tužitelj je ustrajao i s podneskom od 31. kolovoza 2026. U istom podnesku tužitelj je naveo kako on od suda traži da utvrdi ništetnom odredbe ugovora o kreditu kojim je ugovorena obveza plaćanja tzv. ulazne naknade i naknade za upravljanje kreditom. S tim u svezi naveo je kako je naknada za upravljanje kreditom plaćana svaki mjesec s plaćanjem anuiteta koji je na naplatu dospijevao svakog mjeseca, a kredit je zatvoren u lipnju 2020. godine. Nadalje, naveo je kako tužbom potražuje samo jedan mjesečni iznos s tim da zadržava pravo utužiti i preostale plaćene iznose naknade ukoliko sud tu odredbu ugovora utvrdi ništetnom.

4. U podnesku od 26. kolovoza 2026. tuženik je ustrajao kod navoda ranije iznesenih u odgovoru na tužbu, osporavajući osnovanost tužbenog zahtjeva, ustrajući s istaknutim prigovorom zastare utuženog novčanog potraživanja.

5. Na ročištu održanom kod ovoga suda 3. rujna 2026. tužitelj je naveo da uređuje tužbeni zahtjev u točki IV. na način da na utuženi iznos od 13,46 EUR potražuje zakonsku zateznu kamatu od 8. studenog 2016. do isplate. Naime, u inicijalno postavljenom tužbenom zahtjevu tužitelj je potraživao zakonsku zateznu kamatu na navedeni iznos od 8. rujna 2016.

5.1. Tuženik se tako uređenom tužbenom zahtjevu, odnosno djelomičnom povlačenju nije protivio.

5.2. Odredbom članka 193. stavak 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - službeni pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., 146/25.-dalje: ZPP) propisano je da tužitelj može povući tužbu bez pristanka tuženika prije nego što se tuženik upusti u raspravljanje o glavnoj stvari. U stavku 2. istoga članka propisano je da se tužba može povući i kasnije, sve do zaključenja glavne rasprave, ako tuženik na to pristane. Ako se tuženik u roku od 15 dana od dana obavijesti o povlačenju tužbe ne izjasni o tome, smatrat će se da je pristao na povlačenje. Na temelju citirane zakonske odredbe, a kako je tužitelj na iznos od 13,46 EUR najprije potraživao zakonsku zateznu kamatu od 8. rujna 2016., a potom

na ročištu u nazočnosti zamjenika punomoćnika tuženika potraživao zakonsku zateznu kamatu na taj iznos tekuću od 8. studenog 2016., ima se smatrati da je djelomično povukao tužbu, uvažavajući činjenicu da je do povlačenja došlo na ročištu, a kojem povlačenju se tuženik nije protivio. Slijedom navedenoga odlučeno je kao u izreci rješenja.

6. Predmet spora je deklaratorni zahtjev tužitelja da sud utvrdi ništetnim odredbu članka 7. Ugovora o kreditu broj: 292743 koji je sklopljen među parničnim strankama 2. rujna 2016. godine, u dijelu u kojem je ugovorena obveza korisniku kredita plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 1,50% od iznosa odobrenog kredita koja naknada se plaća jednokratno, prije korištenja kredita, odnosno iz odobrenog kredita, te u dijelu u kojem je ugovorena obveza korisniku kredita plaćanja naknade za upravljanje kreditom u iznosu od 00,10% od iznosa odobrenog kredita. Nadalje, predmet tužbenog zahtjeva je i kondemnatorni zahtjev za isplatu iznosa od 198,89 EUR na ime naplaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva, i isplate iznosa od 13,46 EUR na ime naplaćene naknade za upravljanje kreditom, za jedan mjesečni anuitet, oboje zajedno sa zakonskim zateznim kamatama.

6.1. Među parničnim strankama nije sporno da su prednik tuženika i tužitelj bili u obvezno-pravnom odnosu temeljem ugovora o kreditu, nije sporno da je tuženik naplatio tužitelju naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 198,89 EUR, kao niti naknadu za upravljanje kreditom u iznosu od 13,46 EUR, jer je tuženik na ročištu održanom kod ovoga suda 3. rujna 2026. iskazao da visinu postavljenog tužbenog zahtjeva ne osporava.

6.2. Sporna je među parničnim strankama osnova tužbenog zahtjeva, sporno je je li narušena ravnoteža u pravima i obvezama parničnih strana, sporno je je li predmetna odredba članka 7. Ugovora o kreditu broj: 292743 od 2. rujna 2016. ništetna, te je sporno je li nastupila zastara tužiteljeva potraživanja.

7. Radi potpunog razjašnjenja spornog odnosa među strankama i pravilnog utvrđenja svih činjenica, sud je proveo dokazni postupak u kojemu je izvršio uvid u isprave koje prileže spisu te su pročitane isprave, i to: odgovor tuženika o visini naplaćenih naknada od 23. ožujka 2026. (stranica spisa 7), zahtjev za dostavu podataka (stranica spisa 8), dopis tuženika o isplaćenom kreditu i naplaćenoj naknadi (stranica spisa 9), ugovoru o kreditu za kupnju vozila sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva broj 292743 od 2. rujna 2016. godine (stranica spisa 10-20), izračun EKS-a i otplatni plan za ugovor broj 292743 (stranica spisa 17-18), ponuda broj 80/2016 Auto dom Vidaković d.o.o.(stranica spisa 19), te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja kao stranke svrhu dokazivanja.

7.1. Daljnje dokaze sud nije provodio iz razloga što bi isto bilo protivno načelu ekonomičnosti u smislu odredbe članka 10. stavka 1. ZPP, kao i ovlastima suda da u parničnom postupku izvede samo one dokaze koje su stranke predložile, a činjenično stanje u postupku je dovoljno utvrđeno za donošenje meritorne odluke.

8. Uvidom u Ugovor o kreditu za kupnju vozila sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva broj 292743 od 2. rujna 2016. godine, razvidno je da su isti u Slavonskom Brodu zaključili Societe Generale – Splitska banka d.d., kao kreditor i Krešimir Bošnjak, kao korisnik kredita. Nadalje, razvidno je da je ugovoreno da

kreditor odobrava korisniku kredita iznos od 101.398,50 kuna, ugovorena namjena je kupnja motornog vozila i to Nissan Note 1.2. Family Connect, 2016. Ugovoren je rok otplate od 84 mjeseca, kamatna stopa je nepromjenjiva i iznosi 05,99 %. Nadalje, odredbom članka 7. ugovora ugovoreno je da naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 01,50% od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita, odnosno iz odobrenog kredita. Korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu, neovisno o iskorištenom iznosu kredita. Naknada za upravljanje kreditom iznosi 00,10% od iznosa odobrenog kredita. Korisnik kredita se obvezuje da će obveze po osnovi naknade za upravljanje kreditom, ispunjavati istovremeno s plaćanjem anuiteta, na način naveden u članku 11. b i c ugovora.

8.1. Iz ponude broj 80/2016 Auto dom Vidaković d.o.o.(stranica spisa 19) razvidno je da je ponuda izdana tužitelju 24. kolovoza 2016. za vozilo Nissan Note 1.2. Family Connect, 2016., tamno siva metalik, broj voznog okvira: SJNTAAE12U1159884, čija cijena s PDV-om od 25% iznosi 99.900,00 kuna, rok otplate je 84 mjeseca, s fiksnom kamatnom stopom 5,99% godišnje, s isplatom prodavatelju iznosa od 99.900,00 kuna.

Dakle, predmetnim ugovorom o kreditu odobren je i tužitelju stavljen na raspolaganje iznos od 101.398,50 kuna, od čega je prodavatelju isplaćen iznos od 99.900,00 kuna, čime razliku od 1.498,50 kuna, a što iznosi 198,89 EUR, a isti iznos tužitelj utužuje kao neovlašteno naplaćenu naknadu za obradu kredita.

9. Saslušan kao stranka u svrhu dokazivanja tužitelji Krešimir Bošnjak iskazao je kako je on 2016. godine imao potrebu za kupnjom novog vozila i vozilo koje mu je odgovaralo pronašao je u auto kući Vidaković te je bio zainteresiran za kupnju tog vozila. Nadalje, iskazao je kako mu je zaposlenik navedene auto kuće objasnio osnovne uvjete kupnje, primjerice iznos vozila, broja anuiteta na koji može vozilo otplatiti i uputio ga je u Splitsku banku, odnosno današnji OTP banku kako bi tamo ostvario kredit. S tim u svezi iskazao je kako je u to vrijeme navedena auto kuća bila u nekakvom poslovnom odnosu sa Splitskom bankom i nije bilo mogućnosti da u navedenoj auto kući kupi vozilo kreditom ostvarenim kod drugog kreditora jer mu oni za takvu mogućnost nisu niti rekli. Tužitelj je iskazao kako je on, po uputi, otišao u Splitsku banku gdje ga je dočekao već unaprijed sastavljeni ugovor o kreditu, kojega mu nitko nije pročitao niti mu je tumačio odredbe toga ugovora, te ga nitko nije na nešto posebno upozorio. Nadalje, iskazao je kako se sjeća da nije bilo mogućnosti pregovaranja o bilo čemu jer nakon što mu je ugovore uručen, bio je upućen ugovor odnijeti na ovjeru kod javnog bilježnika. Iskazao je i kako je on ugovor čitao, ali nije sve razumio. Također, iskazao je i kako mu niti kod javnog bilježnika nitko nije pročitao ugovor, niti ga upozorio na pravnu prirodu i pravne posljedice sklapanja takvoga ugovora. Tuženik je iskazao kako mu je kredit odobren, a sredstva su isplaćena direktno auto kući Vidaković, te je tužitelj taj kredit otplatio. Stoga tužitelj i nije znao da je iznos odobrenog kredita umanjen za utužene naknade, a kada je to saznao on je to utužio. Nadalje, iskazao je kako je sredstvima odobrenog kredita kupio vozilo za osobne potrebe te on niti tada niti u vrijeme otplate kredita nije u vlasništvu imao trgovačko društvo, obrt ili OPG. Tuženik je iskazao kako on nema znanja i izobrazbe iz područja financija, računovodstva ili bankarstva. S tim u svezi iskazao je kako ne zna što znače pojmovi „naknada za obradu kredita“, odnosno „ulazna naknada“ i „naknada za upravljanje kreditom“, smatra da je to nekakva naknada, ali ne zna što ona obuhvaća i što ona znači. Tuženik je iskazao da iako je predmetni ugovor čitao,

nije uočio odredbe o ulaznoj naknadi i naknadi za upravljanje kreditom, stoga te odredbe nije niti mogao razumjeti.

9.1. Iskaz tužitelja sud je prihvatio u cijelosti i isti je ocijenio životnim i iskrenim jer je dan uvjerljivo i sigurno, te je isti u skladu s materijalnim dokazima koji prileže spisu, pa sud nema razloga posumnjati u iskrenost danog iskaza.

10. Visina kondemnatornog dijela tužbenog zahtjeva koji se odnosi na naknadu na obradu kredita proizlazi iz dopisa tuženika – odgovor tuženika o visini naplaćenih naknada od 23. ožujka 2026. (stranica spisa 7), u kojemu sam tuženik navodi da je po kreditu broj: 292743 SB (181126109444 OTP) naknada za obradu kredita naplaćena 7. rujna 2016. sukladno članku 7. Ugovora o kreditu u iznosu od 1.498,50 HRK. Naknada za prijevremenu otplatu kredita 181126109444 nije naplaćena 23. lipnja 2020. Visina kondemnatornog dijela tužbenog zahtjeva koji se odnosi na naknadu za upravljanje kreditom proizlazi iz izračuna EKS-a i otplatni plan za ugovor broj 292743 (stranica spisa 17-18) iz koje je razvidno da su na svaki pojedini iznos anuiteta od kojih je prvi dospio 7. studenog 2016. vršene naplate „druge uplate u valuti“ u iznosu od 101,40 HRK. Naime, s obzirom na promjenu službene valute u Republici Hrvatskoj, uvođenju eura, prema fiksnom tečaju konverzije za preračunavanje hrvatske kune u euro, koji iznosi 7,53450 kuna za 1 euro, iznos od 1.498,50 kuna odgovara utuženom iznosu od 198,89 EUR, a iznos od 101,40 kuna utuženom iznosu od 13,46 EUR.

11. Na temelju savjesne i brižljive ocijene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem članka 8. ZPP ovaj sud utvrdio je da je tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti osnovan.

12. Valja istaknuti da je na tuženiku teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o uvjetima - spornoj naknadi za obradu kredita i naknadi za upravljanje kreditom iz članka 7. predmetnog Ugovora, a iz odgovora na tužbu tuženika i stipulacije sporne odredbe, koja je standardna, proizlazi da se o sadržaju iste nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj obaviješten na koje pružene usluge i koje nastale troškove se ista naknada odnosi, to sud nalazi da tuženik nije uspio dokazati suprotno.

12.1. Uvidom u zaključeni Ugovor o kreditu nesporno je utvrđeno da je isti ugovor tužitelj zaključio kao fizička osoba i da mu je isti kredit odobren kao namjenski kredit s namjenom kupnje motornog vozila. S obzirom na navedeno, stav je suda da tužitelju pripada pravo na pravnu zaštitu temeljem Zakona o zaštiti potrošača i to iz razloga jer njegovo svojstvo potrošača proizlazi iz samih odredbi zaključenog Ugovora o kreditu, iz kojeg je vidljivo da namjena istog kredita nije bila za nikakve poslovne, obrtničke ili druge namjene, a sam tužitelj u svom je iskazu naveo kako u trenutku sklapanja i realizacije kredita nije bio vlasnik obrta, trgovačkog društva niti OPG-a.

13. Odredbom članka 49. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 41/14., 110/15.-dalje: ZPP) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije

pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Nadalje prema stavku 4. istog članka, ako trgovac tvrdi da se u pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena, uzimat će se u obzir narav predmeta ugovora, sve okolnosti prije ili prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje predstavlja glavni ugovor, sve sukladno odredbi članka 51. ZZP. Odredbom članka 55. propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništavna time da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako on može opstati bez ništavne odredbe.

13.1. Međutim, iako je riječ o ugovornoj odredbi koja je jasno i razumljivo sastavljena jer omogućuje tužitelju da u trenutku sklapanja ugovora precizno ocijeni visinu te naknade, a time i ekonomske učinke ugovaranja takve odredbe, sama činjenica da je riječ o transparentnoj odredbi ne znači ujedno da je odredba poštena.

13.2. Člankom 52. ZZP propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene nepoštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Stoga nadzor nepoštenosti može biti ograničen u skladu s navedenim člankom 52. ZZP samo ako se odredba kojom se od potrošača zahtijeva plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita odnosi na neku od dviju u tom članku navedenih kategorija.

13.3. Uzimajući u obzir prirodu predmetnog Ugovora te njegov pravni i činjenični kontekst, kao i činjenici da je riječ o obvezi koja se plaća prilikom prvoga korištenja, prema pravnom shvaćanju ovog suda nije riječ o odredbi koja utvrđuje bitnu činidbu korisnika kredita, niti je riječ o elementu ugovora o kreditu koji definira bit tog ugovornog odnosa. Osim toga, odredbu članka 52. ZZP valja tumačiti na način da se druga kategorija odredbi čija se eventualno nepoštena priroda ne može ocijeniti („cijena“) odnosi samo na primjerenost predviđene cijene ili naknade i usluge ili robe koju treba zauzvat isporučiti, a razlog za to izuzimanje leži u činjenici da ne postoji nikakva tablica ili pravni kriterij koji bi mogli dati okvir i smjer provjeri te primjerenosti

13.4. Ugovorne odredbe o naknadi koju potrošač duguje davatelju kredita ili koje utječu na stvarnu cijenu koju potrošač mora potonjem platiti stoga načelno nisu obuhvaćene tom drugom kategorijom odredbi, osim u pogledu pitanja je li iznos ugovorom utanačene naknade ili cijene u skladu s uslugom koju je tuženi kreditor zauzvat pružio. Međutim, u ovom se predmetu navodna nepoštenost odredbi o naknadi za obradu i naknadu za upravljanje kreditom ne tiče odnosa između iznosa naknade za obradu i upravljanje kreditom te zauzvat pruženih usluga.

13.4.1. Imajući na umu navedeno, odredba članka 7. predmetnog Ugovora o kreditu nije izuzeta iz ocjene poštenosti.

13.4.2. U okviru te ocjene, potrebno je, u skladu s člankom 49. stavak 1. ZZP ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača.

13.4.3. Prilikom ocjene je li sporna ugovorna odredba poštena, sud je uz primjenu članka 51. ZZP uzeo u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi (predmet ugovora) u vrijeme kad je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora.

13.5. Kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja iz članka 49. stavak 1. ZZP, odlučno je ocijeniti bi li tuženik, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovao s tužiteljem, mogao razumno očekivati da bi tužitelj prihvatio takvu ugovornu odredbu da se o njoj pojedinačno pregovaralo. Imajući na umu da ugovorna odredba članka 7. predmetnog Ugovora ne sadrži nikakvih podataka o stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima na koje se ona odnosi, a posebice imajući na umu da je iznos naknade za obradu kredita tužitelju naplaćen jednokratno, dok je iznos naknade za upravljanje kreditom naplaćivan tijekom otplate kredita po svakom pojedinom anuitetu, te da je za iznos naknade za obradu kredita umanjen od iznosa kredita i to na dan plasiranja kredita, ne može se zaključiti da je tuženik mogao razumno očekivati da bi tužitelj pristao na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima. Naime, značajna neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je na temelju primjenjivih zakonskih odredbi stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima. Valja istaknuti kako je Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovni broj GŽ-2761/20 izrazio stav da se tuženik ne može s uspjehom pozivati na poštenje, a niti na zaključak Vrhovnog suda RH poslovni broj Su-IV-22/04 od 5. ožujka 2004. jer je ZZP lex specialis u odnosu na ZOO.

14. Odredbe članaka 1021. do 1024. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23 dalje: ZOO) ne predviđaju plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita, a takva obveza nije previđena niti tada važećim Zakonom o bankama. Drugim riječima, iako nije bilo zabranjeno niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbe o naknadi za obradu i odobrenje kredita nepovoljno je utjecalo na pravni položaj tužitelja kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu.

14.1. Nije sporno da Ugovor ne sadrži konkretan opis troškova niti usluga koji se plaćanjem sporne naknade naplaćuju u vrijeme sklapanja ugovora, a prema shvaćanju ovog suda ti troškovi i usluge koje se pružaju u zamjenu za spornu naknadu nisu samorazumljivi.

14.2. Odredbom članka 269. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a stavkom 2. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva dok je u članku 270. ZOO-a propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

14.2.1. Imajući u vidu da nije riječ o samorazumljivim troškovima, očito je da je tuženik na tužitelja člankom 7. Ugovora o kreditu prenio obvezu plaćanja naknada koji ne odgovaraju stvarno pruženim uslugama ili troškovima. Navedena ugovorna obveza podrazumijeva i dužnost tuženika dokazivati da su prije isplate kredita stvarno nastali troškovi i stvarno pružene usluge u visini 01,50% iznosa odobrenog kredita, kao i usluge u visini od 00,10% odobrenog kredita na ime naknade za upravljanje kreditom,

a što utječe, prema stajalištu ovog suda, na pravni položaj tužitelja i stvara na njegovu štetu značajnu neravnotežu u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere jer tuženik nije dokazao da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. (isto *Županijski sud u Zagrebu, poslovni broj Gž-1535/2023 od 18. travnja 2023.*)

15. Nadalje, provedenim dokaznim postupkom sud je utvrdio da tužitelj kao korisnik kredita s prednikom tuženika kao kreditorom nije posebno pojedinačno pregovarao o ugovornoj odredbi iz točke 7. Ugovora, budući da je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane tuženika, a tužitelj kao korisnik kredita nije imao utjecaja na njezin sadržaj, što je prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, te kroz to povredu odredaba Direktive Vijeća 93/13 EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima. Naime, ugovorna odredba po kojoj je predviđena ulazna naknada za obradu kredita pa i naknada za upravljanje kreditom je nepoštena jer se o njoj nije posebno unaprijed pregovaralo i tužitelj kao korisnik kredita nije mogao utjecati na sadržaj te ugovorne odredbe što je prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pa je kao takva ništetna u smislu odredbe članka 49. ZPP.

15.1. Sud smatra važnim istaknuti da je Sud Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 vezano uz nepoštenost ugovorne odredbe o tzv. "ulaznoj naknadi" odgovorio na prethodno pitanje koje glasi: „3. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.“ Naime, pojedine odredbe direktive se ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu već je iste potrebno implementirati pri čemu proizlazi da u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije. Međutim, Sud Europske unije ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti.

15.2. Nadalje, ranije spomenuta Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12). . Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 85. ZPP/03 (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive, podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

15.3. Zakonom o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 75/2009) i njegovim izmjenama i dopunama iz 2013. godine ("Narodne novine", broj 143/2013, 112/2012, 143/2013, 147/2013, 9/2015, 78/2015, 102/2015), koji je bio na snazi u

vrijeme zasnivanja konkretnog obvezno-pravnog odnosa, zakonodavac je u člancima 2. stavak 1. točka 7. i stavak 14. dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom "pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi" pa je tako 31. siječnja 2014. godine donesen Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014), kojim je izriekom bila u članku 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih „u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje...sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita“. U članku 4. predmetnog Pravilnika propisano je da za trajanja ugovornog odnosa vjerovnik ne smije naplatiti naknadu koja nije bila poznata potrošaču u trenutku sklapanja ugovora te sadržana u tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade.

15.4. Slijedom svega navedenoga, uzimajući u obzir da tužitelj kao potrošač u trenutku sklapanja ugovora nije bio upoznat s naknadama koje tuženik od njega naplaćuje, a tuženik nije dokazao drukčije, ovaj sud utvrdio je nepoštenom, a samim time i ništetnom odredbu članka 7. predmetnog ugovora te je odlučio kao u točki I. i III. izreke presude.

16. Prema odredbi članka 1111. stavak 1. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, a prema odredbi članka 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Dakle, prema naprijed citiranim odredbama kad se radi o stjecanju bez valjane pravne osnove, a to u ovom slučaju jeste, s obzirom da je po osnovi ništetna odredba članka 7. predmetnog Ugovora, tuženik je dužan stečeno s pripadajućim kamatama vratiti, temeljem članka 215. ZOO, od dana stjecanja.

17. Nadalje, ovaj sud utvrdio je neosnovanim istaknuti prigovor zastare utuženog potraživanja. Neosnovan je prigovor zastare, jer je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti dijela članka 7. predmetnog Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje, zapisnik broj: Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude. S obzirom da je tek u ovom parničnom postupku utvrđeno da je odredba članka 7. predmetnog Ugovora o kreditu ništetna, što znači da rok za restitucijski zahtjev tužitelja niti nije počeo teći, a sukladno odredbi članka 225. ZOO-a tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, sud je utvrdio da je prigovor zastare potraživanja neosnovan.

18. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. i članka 155. ZPP. Sud je troškove postupka odmjerio prema naznačenoj vrijednosti predmeta spora od 212,35 EUR, uvažavajući činjenicu da tužitelja zastupa punomoćnica iz redova odvjetnika, uz primjenu odredbi Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 69/93, 11/96, 91/04, 37/05, 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22 i 138/23 - dalje: Tarifa).

Sud je kao osnovane troškove tužitelju priznao trošak sastava tužbe u iznosu od 50,00 EUR sukladno Tbr. 7. točka 1. Tarife, sastav podnesaka od 12. svibnja 2026. i 31. kolovoza 2026. svaki u iznosu od 50,00 EUR sukladno Tbr. 8. točka 1. Tarife, ukupno 100,00 EUR. Sud je kao osnovan trošak tužitelju priznao i trošak zastupanja na ročištu 3. rujna 2026. u iznosu od 50,00 EUR sukladno Tbr. 9. točka 1. Tarife. Sud je tužitelju priznao trošak pristupa na ročište za objavu presude u iznosu od 25,00 EUR sukladno Tbr. 9. točka 3. Tarife. Također, sud je kao osnovan trošak tužitelju priznao i sastav dopisa tuženiku radi dostave podataka u iznosu od 50,00 EUR sukladno Tbr. 36. točka 2. Tarife. Dakle, ukupno je sud osnovanim tužitelju utvrdio iznos od 275,00 EUR.

18.1. U istoj točki izreke sud je tužitelju priznao i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 6,64 EUR jer iz stanja spisa proizlazi da je tužitelj u navedenom iznosu pristojbu i platio (stranica spisa 21), te mu je kao osnovan priznat i trošak sudske pristojbe na prvostupanjsku presudu u zatraženom iznosu od 30,00 EUR, i to temeljem odredbe članka 4. točke 4. Zakon o sudskim pristojbama ("Narodne novine" br. 118/18., 51/23. – dalje: ZSP), u svezi s člankom 7. stavak 2. ZSP.

18.1.1. Na temelju iznesenoga, zbrajanjem navedenih iznosa, utvrđuje se da je sud ukupno osnovanim utvrdio parnični trošak u iznosu od 361,64 EUR, koji iznos je kao osnovan i dosuđen tužiteljici pa je odlučeno kao pod točkom V. izreke presude.

18.2. Kamate na trošak su temeljem članka 151. stavak 3. ZPP i članka 30. stavak 2. Ovršnog zakona ("Narodne novine" br. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17, 131/20, 114/22, 06/24 – dalje: OZ) dosuđene od presuđenja do isplate, a prema kamatnoj stopi iz članka 29. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23.)

19. Slijedom svega navedenoga odlučeno je kao u izreci presude.

Slavonski Brod, 12. listopada 2026.

Sutkinja

Anđela Bionda Martić

Uputa o pravnom lijeku: Protiv presude i rješenja dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi u 3 (tri) istovjetna primjerka odnosno putem e-komunikacije, ovom sudu, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud (članak 348. Zakona o parničnom postupku).

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onog dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Potvrđeni prijepis presude stranka može preuzeti neposredno u sudu istoga dana (članak 335. Zakona o parničnom postupku).

DNA:

1. Tužitelj Krešimir Bošnjak po punomoćnici Andrijani Bošnjak Milić, odvjetnici u Slavonskom Brodu – neposredno

2. Tuženik OTP banka d.d. po punomoćniku Belizaru Tomaiću, odvjetniku u Osijeku-e-oglasna ploča

Broj zapisa: **9-3088e-7e763**

Kontrolni broj: **0d71d-cbb3b-2c6ff**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.